

שי בר-יעקב
בפסטיבל התיאטרון בעכו

nbrzn b'fla

בימתיות מיוחדת. ההצעה מבוססת על סיפור של משה יזרעאלי על נברן קטן, הנלכד בתוך צינור השקיה סגור ונאנק שם על חיוו. בסגנון תיאטרלי יוצאי-דופן, שפתחה הבימאית רות קנדר עם השחקניות טלי קרק וشيرלי גל, הופך הסיפור הנואש למופע מרתק, מצחיק וגם נוגע ללב, המנצל עד תום את גופן, קולו ויצירתוenton של השחקניות. גם הלויי המוסיקלי החיש של עמוס טרומפר, המלווה את הסיום - מוסף המון. כל האמצעים הלי-פור - פותחים פתח אמיתי לחווות את העולם לרגע דרך עיניו של עכבר-שרה מצוי, שגם הוא בסרך-הכל רוצה להיות. במסגרת המדריך אחרי ה-"אחר" בפסטיבל עכו השנה, מציגה "אימיוס" את ה-"אחר" הכי לא צפוי, ולמרבה הפלא, גם הכי מרגש. תיאטרון מרתך, שהוא פיות בימתי טהור.

"캡טן" היא הצגה של להקת הירשים, שמנסים לחמק מהמלכודות של התיאטרון הדזוקומנטרי על-ידי הרחקת עדות, בהשתראת עולם הדמיון של הצייר הבלגי, רנה מגרייט.

הבימאי שוקי אסולין עיצב במה בנוסח מגירות ובתוכה הכניס כל מיני אירועים, האמורים לבנות "מסע לעולם פנימי של חושים ודימויים". אך הסוריאליזם של אסולין כה מרוחק, שאחרי זמן קצר נמאס לנסות ולהבין את פשר התנועות הנעוות על הבמה. אולי זה הרעיון, שאנו השומעים לא מבינים אותו, אבל גם כדי להגיד דבר כזה צריך מינימום של קומוניקטיביות.

"אימיוס", לעומת זאת, היא הצגה על נושא לכארה חסר כל עניין, ההזדהה לאירועים שפה